

Un cuvânt special

De multe ori mi s-a propus să merg la Casa Domnului, dar de fiecare dată intervenea câte ceva. În ziua hotărâtă de Dumnezeu ca să mi Se descopere și mie, am avut puterea să dau la o parte alte priorități și să merg la Casa Lui. Din momentul când am ieșit din casă pentru a merge la Adunare, a început să îmi vină în minte un gând supărător: „Întoarce-te acasă și du-te tot la bisericuța unde ai mers până acum. Tu ești fată cu carte. Primești sfaturi de la cineva care nu e de seama ta?” Eu nu știam pe atunci ce înseamnă luptă spirituală, nici faptul că în anumite împrejurări, mintea noastră poate deveni un câmp de bătălie. Nu am luat în seamă acea sâcâietoare șoaptă, pentru că în același timp, în inima mea a început o cântare de credință, pe care o auzisem la o credincioasă: „De când Domnul m-a găsit, laudă Domnului,/ Inima mi s-a albit, laudă Domnului...”.

Și în ziua aceea cântarea de atunci izbucnea tumultuos din inima mea și simțeam că odată cu ea cad niște lanțuri nevăzute de pe sufletul meu. Era un sentiment greu de explicat: În minte o voce mă îndemna neîncetat să mă întorc acasă, în inimă o cântare de credință mă înflăcăra pentru Dumnezeu și mă îndemna să merg înainte. Cântarea din inimă a fost mai puternică, așa că am urmat îndemnurile ei și așa am ajuns într-o după-amiază de miercuri în Casa de Rugăciune. Pot spune că am fost prima persoană din neamul meu care a pus piciorul într-o adunare de pocăiți. Prevăzătoare, nu am uitat să cer Domnului să mă ierte dacă am intrat unde nu trebuie sau să mă ajute să rămân acolo, dacă aceasta era voia Lui.

Casa de Rugăciune era o căsuță modestă, ticsită de lume. Oamenii stăteau pe bănci cu Bibliile deschise și ascultau Cuvântul lui Dumnezeu. Din când în când spuneau „Amin” sau „Aleluia” și mi s-a părut că o fac cam des. Mi-am rotit ochii prin sală și am rămas surprinsă. Pereții albi, fără nicio reprezentare a sfinților, dădeau o notă odihnitoare. Păstorul era îngenucheat în spatele amvonului. După ce s-a ridicat am văzut că era un bărbat cu ochii mari și cu o figură blândă. Am avut senzația că îl cunosc de undeva. Apoi când el a început să vorbească m-am enervat: „Cum îndrăznește să predice Cuvântul lui Dumnezeu îmbrăcat ca pe stradă? Unde sunt odăjdiile, anteriorul și patrafirul? De ce nu are barbă?” Dar pe măsură ce ascultam mesajul, gândurile acelea au încetat, iar eu mi-am dat seama că vorbitorul avea un har deosebit. Din când în când spuneam în gând: Doamne, aștept un semn de la Tine dacă vrei să rămân aici.

Simțeam că mesajul rostit de la amvon era o chemare pentru mine, dar eu tot repetam: Dacă vrei să rămân, fă-mi o chemare specială.

După predică păstorul a venit la mine. Am dat mâna cu el și mi-a spus că parcă m-ar cunoaște de undeva. El era din Valea Jiului, eu din București, nu aveam cum să ne fi întâlnit. Totuși era ciudat că amândoi aveam aceeași impresie. Și acesta putea fi un semn de la Dumnezeu, dar eu am spus iar în gând: Doamne, vreau ceva special.

Serviciul divin s-a terminat și păstorul ne-a binecuvântat la plecare. M-am ridicat în picioare și iar am spus: „Nu mi-ai făcut acea chemare, așa că plec”. Dar în acel moment, pe ușă au intrat două femei. Ele s-au dus direct la amvon și păstorul a rugat toată adunarea să mai zăbovească puțin. Cele două femei erau din Israel și veneau direct de la aeroport. Întârziaseră pentru că nu au putut să găsească adresa bisericii. Au cerut permisiunea să cânte o cântare și au cântat în limba engleză o cântare cu puține cuvinte: „Numele Lui este Emanuel, vino la El./ Emanuel te cheamă, vino!/ Emanuel te iubește, vino!”

În acel moment în duhul meu am primit un mesaj: ***Ai cerut un semn pentru tine. Vino la El, Emanuela.*** Puține persoane știu că prin botez aveam și numele de Emanuela. Și pe acest nume m-a chemat Mântuitorul. Au fost câteva cuvinte, care s-au adresat inimii mele; o chemare specială care m-a legat de cer. Datorită ei am avut putere să calc peste niște idei preconcepute, peste datini și tradiții, să mă smulg dintr-o formă de evlavie și să îmbrățișez credința adevărată. Așa am ajuns să mă angajez pe Calea pocăinței, intrând și eu în rândul celor ce Îl urmează pe Cristos. Pe temelia acestei chemări am rămas până în ziua de azi, indiferent de valurile care s-au abătut asupra mea și nu am regretat nicio clipă alegerea făcută. Foarte curând am intrat în apa botezului, ca să împlinesc și porunca: Cine crede se botează. Nu am făcut acest pas din disperare. Nu aveam probleme de sănătate, nici financiare, nici neînțelegeri în casă, ... Pur și simplu, am înțeles că Dumnezeu mă iubește și că voia Lui e să vin la pocăință. Ce onorată m-am simțit de harul pe care El mi-l oferea fără plată!

După luni de zile, Valerie, misionara din Israel, prin care Domnul mi se adresase, a revenit în biserică. I-am mărturisit că m-am întors la Domnul prin cântarea ei. Ea și-a adus aminte de vizita de atunci și a zâmbit. Nici ea nu știa de ce, în Adunare, a avut îndemnul să renunțe la cântarea pe care și-o propuseseră încă din avion și au cântat-o pe aceea cu Emanuel. Abia atunci, sora Valerie a înțeles că Dumnezeu, care cercetează orice suflet, a știut că în adunarea din seara aceea se afla cineva care aștepta o chemare – și aceea eram eu.

CECILIA MOLOCE